

Ratuke maad tagapool matuse-aeda lahkus tee —
 luida Lihavere rahvas teadwad — lahke arusse;
 parem tee-aro lähäs Laipalo peale, pahem jälle Luf-
 woori weskli laudo Kundlaesse. Kolmekümne aasta
 eest ei leitud weel palju kahearulisi juhtsambaid teede-
 lahkmeter kui tänapäawal ja wõeras pidi õnnelaupa
 ninajuhatusel minema. Kui mino mõtete käik alles
 wana auusa Wolkeni õhtuse jutu jälgil luustis, kes
 teab — kus kaera-künal wai heinaredelil ruuna mõte-
 kesed siis käiswad? niipaljo sai kahelordsest mõtete-
 unenäust iljemine awalikuks, et teelt olime eksinud,
 mis mees ega hobune tähele ei pannud. Pori pärast
 kallasin üle kraawi pahemat kät nõmme peale, kus
 weike jalgteerada jälgi wedas ja kust hõlpsalt igal
 silmapilgul suure teele tagasi wõisin kallata.

Wõisin enda arwates ehk kolm wersta sedarwist
 olnud sõitnud, kus Lufwoori weskli tam wästo pidi
 tulema, aga ei puutunud weskli ega tamme mul silma.
 Esiotsalt mõtlesin, et ehk pimedas üle tamme minnes
 weskli uduwihma pärast nägemata jäänud, ja läksin
 julgest edasi. Kuunake tõrkis wirgul sammul, kunni
 tük aea pärast metsa-salk eemalt mul silma paistis,
 mis — et siin muud metsa teadawal ei olnud,
 Kundla männikuls pidasin. Eigemale sõites leidsin
 oodetud männiko asemel ühe kadaka põesastega
 katetut mäakingo, mis mul üsna tundmata oli ja
 juhtunud eksituse awalikuks tegi. Oles sadul-alune
 teelt mõistnud, ma olesin nõupidades temoga jutu-
 teinud ja küsinud: kas oskad, wennike, teed loco

poole! Aga ruunal oli warsapõlwel kiri ja keel
 tundmata jäänud. Ratsusi pingumale tõmmates kalla-
 sin ümber ja sõitsin paremat kät, kuhu suure te-
 maha olin jätnud, sest seda mõtet ei talnud weel
 praego mul meele, et teelahkmeil Laipalo peale olin
 kogemata lallanud. Seal tuli edespidi mälik soo
 ja rögastik wästo, kust läbipeasmine wäga waewalik oli.

Nüüd olin mehile eksituse kimbus ja hakasin juba
 kahetsema, et wana sõbra lahke wõ-maja pakumise
 ärapõlgasin ja wõfeks senna ei jäänud. Juhtunud
 eksitusest wõtsin enesele õpetust, mis ma tännini ei
 ole kahetsenud: kui sul midagi kiirust ei ole, siis
 ära mine wõd wästo teele, ehk kui wõfeks käiki juhtub,
 lase mõted ja silmad tee peal olla. — Õnnest tule-
 tasin meele, mis üksford raamatust lugenud, et teelt
 eksind mehel paremat nõuu ei ole, kui õiendamist
 hobuse käte anda. Sedamaid panin ratsud ruuna
 turjale, otsego tahtsin sellega ütelda: mine, luida ise
 arwad, et rahwile saame, — mino tarkus on nüüd
 otsas. Raudjas, kui oles ta mino mõteid ärandist-
 nud, tegi kobe, mis Looja tarkus sündimisses temale
 õpetanud: ta sirutas pea kõrgemale, ajas ninasõer-
 med laiale, keeras paar lorda kõrwalehti edasi tagasi
 ja kallas siis — kui oles tee pärast lugu selge — paha-
 mat kät tagasi, kust meie olime tulnud, ja rutas
 palju jõudsama sammuga üle treeta lagedat. Tük aea
 pärast tõusis weike tulekuma kaugelt mul silma, mis
 uduwihmas wabel ärakadus, aga aeg aealt jälle
 ueste ärkas. Sumalale täno! kus tulewalgust, seal